

Sygn. akt X P 358/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 r. we Wrocławiu

przy udziale -

sprawy z powództwa: J. K.

przeciwko: (...) w O.

o udzielenie (ustalenie) urlopu wypoczynkowego, ekwiwalent za urlop

I. ustala, że powodowi J. K. przysługuje u strony pozwanej (...) w O. prawo do uzupełniającego urlopu wypoczynkowego za rok 2016 w wymiarze 56 dni;

II. oddala powództwo o ekwiwalent za urlop;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 344 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pozwem z 21 czerwca 2018 r. (data prezentaty) skierowanym przeciwko (...) w O. powód J. K. wniósł o udzielenie mu zaległego urlopu wypoczynkowego za 2016 r. w formie urlopu uzupełniającego w wymiarze 56 dni lub zasądzenie od strony pozwanej 6.868,49 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za zaległy urlop oraz zasądzenie zwrotu kosztów sądowych związanych z procesem.

Uzasadniając swoje żądania, powód podniósł, że jest zatrudniony u strony pozwanej od września 2004 r. Z dniem 1 stycznia 2016 r. nabył prawo do urlopu wypoczynkowego. W związku z przebywaniem od 1 września 2015 r. do 31 sierpnia 2016 r. na rocznym urlopie dla poratowania zdrowia, nie wykorzystał w 2016 r. ani jednego dnia urlopu. Z dniem 1 września 2016 r. wrócił do pracy. Strona pozwana odmówiła mu udzielenia zaległego urlopu wypoczynkowego, w formie urlopu uzupełniającego, w związku z przebywaniem przez niego na rocznym urlopie dla poratowania zdrowia. Nabycie prawa do tego urlopu potwierdza wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 30 czerwca 2016 r. w sprawie C-178/15. (k. 4-5).

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana (...) w O. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska w sprawie, strona pozwana zarzuciła, że kwestię udzielenia powodowi uzupełniającego urlopu wypoczynkowego należy rozpatrywać w oparciu o stan prawny obowiązujący w trakcie wykorzystywania przez niego urlopu dla poratowania zdrowia, tj. przed 1 stycznia 2018 r. W obowiązującym wówczas stanie prawnym, Karta Nauczyciela nie przewidywała możliwości udzielenia urlopu uzupełniającego po urlopie dla poratowania zdrowia. Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości nie ma natomiast bezpośredniego przełożenia na zapisy Karty Nauczyciela, na wówczas obowiązujący stan prawny. Dopiero ustawą z 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych dokonano zmiany Karty Nauczyciela, która daje nauczycielowi prawo do urlopu wypoczynkowego w przypadku jego niewykorzystania w terminie z powodu korzystania z urlopu dla poratowania zdrowia.

Ponadto, strona pozwana zarzuciła, że żądanie powoda udzielenia mu urlopu uzupełniającego nie znajduje uzasadnienia wobec dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę i jego przejścia od 1 września 2018 r. w stan nieczynny (k. 30-v. 31).

Na rozprawie 21 listopada 2018 r. pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, że odstępuje od żądania zasądzenia od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód J. K. jest pracownikiem strony pozwanej (...) w O. od 1 września 2004 r., zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczyciela.

W okresie od 1 września 2015 r. do 31 sierpnia 2016 r. korzystał z rocznego urlopu dla poratowania zdrowia. Do pracy powrócił z dniem 1 września 2016 r. Następnie od 13 września 2016 r. do 13 marca 2017 r. przebywał na ciągłym zwolnieniu lekarskim, a od 14 marca 2017 r. do 8 marca 2018 r. na świadczeniu rehabilitacyjnym. Od 9 marca 2018 r. do 4 maja 2018 r. korzystał z urlopu wypoczynkowego za 2017 r. w ilości 56 dni.

Powód nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego za 2016 r.

Pismem z 9 marca 2018 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o udzielenie mu urlopu uzupełniającego za 2016 r. w związku z przebywaniem w okresie od 1 września 2015 r. do 31 sierpnia 2016 r. na rocznym urlopie dla poratowania zdrowia.

Pismem z 19 marca 2018 r. strona pozwana poinformowała powoda, że w związku z jego wnioskiem dotyczącym udzielenia urlopu uzupełniającego oczekuje na opinię prawną od organu prowadzącego.

Pismem z 9 kwietnia 2018 r. strona pozwana odmówiła powodowi udzielenia urlopu uzupełniającego, w związku z przebywaniem w okresie od 1 września 2015 r. do 31 sierpnia 2016 r. na urlopie dla poratowania zdrowia.

Pismem z 12 kwietnia 2018 r. powód ponownie zwrócił się do strony pozwanej o udzielenie mu urlopu uzupełniającego za 2016 r.

Pismem z 18 kwietnia 2018 r. strona pozwana poinformowała powoda, że podtrzymuje odmowę udzielenia mu urlopu uzupełniającego, w związku z przebywaniem w okresie od 1 września 2015 r. do 31 sierpnia 2016 r. na urlopie dla poratowania zdrowia.

Pismem z 26 kwietnia 2018 r. powód ponownie zwrócił się do strony pozwanej o zmianę stanowiska w sprawie urlopu uzupełniającego za 2016 r.

Pismem z 4 maja 2018 r. strona pozwana poinformowała powoda, że podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie odmowy udzielenia urlopu uzupełniającego za 2016 r.

Pismem z 4 maja 2018 r. wręczonym powodowi tego samego dnia, strona pozwana wypowiedziała łączący ją z powodem stosunek pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć 31 sierpnia 2018 r.

Pismem z 29 maja 2018 r. powód złożył wniosek o przeniesienie go w stan nieczynny.

Od dnia 1 września 2018 r. do 28 lutego 2018 r. powód został przeniesiony w stan nieczynny.

Za 2016 r. powodowi przysługiwało 56 dni urlopu. Wysokość należnego ekwiwalentu pieniężnego to 6.868,49 zł.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne.

Wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, powód złożył w kwietniu 2015 r. Wniosek złożył z uwagi na dolegliwości związane z krążeniem. Pod koniec maja 2015 r. przeszedł zabieg koronografii, po którym od razu została przeprowadzona rehabilitacja. W czasie urlopu dla poratowania zdrowia prowadził w domu ćwiczenia rehabilitacyjne, co miesiąc jeździł na konsultacje lekarskie, a co dwa miesiące na podstawowe badania lekarskie. W tym czasie nie był hospitalizowany, nie przechodził też żadnych zabiegów.

W tym czasie, ze względu na wymowę, podjął również terapie logopedyczną, w ramach której przebywał na dwunastodniowym turnusie logopedycznym, uczestniczył w comiesięcznych tzw. maratonach grupowych. Był zobowiązany do codziennych ćwiczeń logopedycznych.

Dowód:

- Wyjaśnienia powoda J. K. złożone na rozprawie 21.11.2018 r.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady.

Stan faktyczny niniejszej sprawy nie był kwestionowany przez żadną ze stron, dlatego Sąd ustalił go w oparciu o zaoferowane przez strony dowody z dokumentów, których wiarygodność nie była podważana przez żadną ze stron. Przy ustaleniach faktycznych, Sąd posiłkował się również wyjaśnieniami powoda, które należało uznać za wiarygodne z uwagi na ich spontaniczność i szczerłość. Dodatkowo korespondowały one z wiarygodnymi dowodami z dokumentów.

Spór między stronami sprowadzał się do oceny prawnej i wzajemnych relacji pomiędzy urlopem wypoczynkowym za 2016 r., a urlopem dla poratowania zdrowia, wykorzystanym przez powoda w okresie od 1 września 2015 r. do 31 sierpnia 2016 r.

Charakter prawny urlopu dla poratowania zdrowia jest unormowany w art. 73 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 967 ze zm.). Celem wykorzystania tej instytucji jest poprawa stanu zdrowia nauczyciela w następstwie zaleconego przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego i przeprowadzonego leczenia. Urlop ten nie jest świadczeniem o charakterze ubezpieczeniowym, związanym z zaistnieniem prawnie chronionego ryzyka czasowej lub długotrwałej utraty zdolności do pracy wskutek choroby. Nie jest quasi zasiłkiem chorobowym, ani quasi świadczeniem rehabilitacyjnym, ani tym bardziej quasi rentą okresową. Jest świadczeniem pracowniczym, przysługującym w ramach stosunku pracy łączącego pracownika (jakim w myśl art. 2 kodeksu pracy jest nauczyciel zatrudniony – stosownie do art. 10 ust. 1 Karty Nauczyciela – na podstawie mianowania lub umowy o pracę) z konkretnym pracodawcą (jakim w świetle art. 3 Kodeksu pracy jest szkoła jako jednostka organizacyjna zatrudniająca pracowników). Ustawodawca posłużył się przy tym terminem „urlop”, który w prawie pracy oznacza usprawiedliwiony okres zwolnienia pracownika z obowiązku świadczenia pracy o określonym przeznaczeniu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 298/11, OSNP 2013/11/130).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje ponadto, że urlop dla poratowania zdrowia jest odmianą urlopu pracowniczego, najbardziej zbliżoną w swej konstrukcji i celu do urlopu wypoczynkowego, stąd nie można z obydwu tych instytucji korzystać w tym samym czasie, gdyż urlop dla poratowania zdrowia „konsumuje” urlop wypoczynkowy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1988 r., III PZP 4/88, LEX nr 55402). Jednocześnie podkreśla się, że okres urlopu nauczyciela dla poratowania zdrowia jest okresem niewykonywania pracy w rozumieniu art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.).

W uchwale z dnia 14 lutego 2012 r. (sygn. akt III PZP 1/12, OSNP 2012/15-16/187) Sąd Najwyższy wskazał, że urlop dla poratowania zdrowia nie jest jednak świadczeniem powszechnym, należnym wszystkim pracownikom, lecz regulowanym przepisami szczególnymi, zawartymi w pragmatykach służbowych, przywilejem przysługującym określonej grupie zawodowej (w tym przypadku nauczycielom) i to przy spełnieniu ściśle określonych kryteriów, a owo uprzywilejowanie nauczycieli wyraża się nie tylko w możliwości uzyskania przedmiotowego urlopu, ale także w tym, że w trakcie korzystania z niego nauczyciel zachowuje w myśl art. 73 ust. 5 Karty Nauczyciela prawo do comiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem za wysługę lat oraz prawo do innych świadczeń pracowniczych, w tym dodatków socjalnych z art. 54 Karty Nauczyciela.

Artykuł 64 ust. 1 Karty Nauczyciela stanowi, że nauczycielowi zatrudnionemu w szkole, w której w organizacji pracy przewidziano ferie szkolne, przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania. W myśl art. 64 ust. 5 Karty Nauczyciela, nauczyciel zatrudniony przez cały okres trwania zajęć w danym roku szkolnym w szkole, w której w organizacji pracy przewidziano ferie szkolne, ma prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze i na zasadach określonych w ust. 1. Nauczyciel zatrudniony przez okres krótszy niż 10 miesięcy w szkole, w której w organizacji pracy przewidziano ferie szkolne, ma prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze proporcjonalnym do określonego w umowie okresu prowadzenia zajęć.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 Karty Nauczyciela (w brzmieniu przed zmianą dokonaną ustawą z 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych, Dz. U. z dnia 29 listopada 2017 r.), w razie niewykorzystania urlopu wypoczynkowego w całości lub części w okresie ferii szkolnych z powodu niezdolności do pracy wywołanej chorobą lub odosobnieniem w związku z chorobą zakaźną, urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego, odbywania ćwiczeń wojskowych albo krótkotrwałego przeszkolenia wojskowego - nauczycielowi przysługuje urlop w ciągu roku szkolnego, w wymiarze uzupełniającym do 8 tygodni. Urlop uzupełniający w ciągu roku szkolnego przysługuje również dyrektorowi i wicedyrektorowi szkoły, którzy na polecenie lub za zgodą organu prowadzącego szkołę nie wykorzystali urlopu w czasie ferii szkolnych z powodu wykonywania zadań zleconych przez ten organ lub prowadzenia w szkole inwestycji albo kapitalnych remontów.

Cytowany przepis nie regulował jednak przypadku, w którym pracownik – nauczyciel – uzyskał prawo do urlopu dla poratowania zdrowia. Dopiero od 1 stycznia 2018 r. Karta Nauczyciela określa wprost, że prawo do urlopu uzupełniającego, przysługuje również nauczycielowi w przypadku skorzystania przez niego z urlopu dla poratowania zdrowia.

Należy mieć jednak na uwadze, że z art. 7 ust. 1 Dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy wynika, że każdy pracownik jest uprawniony do corocznego urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 4 tygodni. To prawo do corocznego płatnego urlopu należy uważać za zasadę unijnego prawa socjalnego o szczególnym znaczeniu, której wdrażanie przez właściwe organy krajowe może odbywać się wyłącznie w granicach wprost wyrażonych w samej dyrektywie 2003/88 (zob. wyroki TSUE z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie C-173/99 BECTU, rec. s. I-4881, pkt 43; z dnia 18 marca 2004 r., w sprawie C-342/01 M. G., rec. S. I-2605, pkt 29, a także z dnia 16 marca 2006 r. w sprawach połączonych C 131/04 i C-257/04 R.-S. i in. zb. Orz. S. I 2531, pkt 48 oraz wyrok z dnia 10 września 2009 C-277/08).

W wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r. C-78/11 (ANGED, opubl. w elektronicznym Zbiorze Orzeczeń), Trybunał wskazał, że wykładni art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu

przepisów krajowych przewidujących, że pracownik, który w czasie płatnego urlopu stał się w sposób nieoczekiwany niezdolny do pracy, nie ma prawa do wykorzystania tego urlopu w terminie późniejszym.

Powyższe przepisy krajowe oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego spowodowały konieczność ustalenia, czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 stoi na przeszkodzie przyjęciu takiej interpretacji przepisów prawa krajowego, zgodnie z którą pracownik (nauczyciel) po wykorzystaniu urlopu dla poratowania zdrowia w danym roku, traci prawo do nabytego prawa do corocznego urlopu wypoczynkowego.

W opisanym stanie prawnym i w stanie faktycznym sprawy o sygn. akt X P 746/14 Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu powziął wątpliwość co do właściwej interpretacji art. 7 Dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, a w szczególności, czy przepisy krajowe nie stoją w sprzeczności z prawem wspólnotowym. W konsekwencji na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej Sąd postanowił zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o udzielenie odpowiedzi na pytanie dotyczące właściwej interpretacji przepisów prawa unijnego w zestawieniu z prawem krajowym. Formułując pytanie, Sąd Rejonowy miał na względzie zasadę pierwszeństwa stosowania prawa Unii Europejskiej wynikającą z deklaracji nr 17 do traktatu lizbońskiego, określającą stosunek prawa unijnego do prawa krajowego. Ta swoista reguła kolizyjna nie prowadzi do ustalenia nadrzędności prawa unijnego nad prawem krajowym, lecz do pierwszeństwa jego stosowania w przypadku kolizji co najmniej dwóch norm prawnych.

Udzielając odpowiedzi na zadane pytanie prejudycjalne, TSUE w wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie C-178/15 wskazał, że **artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, które zezwalają na to, by pracownikowi, który skorzystał z przyznanego mu zgodnie z prawem krajowym urlopu dla poratowania zdrowia w okresie corocznego urlopu wypoczynkowego, ustalonego w planie urlopów zatrudniającego go przedsiębiorstwa, można było – po zakończeniu urlopu dla poratowania zdrowia – odmówić prawa do skorzystania z corocznego urlopu wypoczynkowego w późniejszym terminie, pod warunkiem, że cel urlopu dla poratowania zdrowia różni się od celu corocznego płatnego urlopu, co powinien ocenić sąd krajowy.**

Trybunał podkreślił więc, że ostateczne rozstrzygnięcie, czy cel urlopu dla poratowania zdrowia różni się od celu urlopu wypoczynkowego, należy do sądu krajowego (pkt 28 i 31). Sugerując elementy przydatne do oceny celu urlopu, której powinien dokonać sąd krajowy, TS wskazał na: zapis w ustawie wiążący cel urlopu z leczeniem, podmiot orzekający o potrzebie udzielenia urlopu (lekarz) oraz wymóg przeprowadzenia badań kontrolnych przed powrotem nauczyciela do pracy na dotychczasowym stanowisku.

Z uwagi na powyższe, do tut. Sądu należało przeprowadzenie charakterystyki urlopu dla poratowania zdrowia i urlopu wypoczynkowego oraz ustalenia celu tych dwóch świadczeń.

Sąd zważył, że prawo do urlopu dla poratowania zdrowia zwanego potocznie „urlopem zdrowotnym” jest prawem podmiotowym nauczyciela. Uprawnienie do urlopu zdrowotnego przysługuje wyłącznie nauczycielom zatrudnionym w szkołach i placówkach publicznych. Urlop zdrowotny traktowany jest jako szczególny przywilej nauczycielski. Celem tego urlopu jest ochrona zdrowia nauczycieli. Urlop zdrowotny służy zatem regeneracji sił nauczyciela – pracownika, który z powodu problemów zdrowotnych potrzebuje czasowego odpoczynku od pracy, odpoczynku od wykonywania obowiązków nauczycielskich (por. Irena Sawa „Urlop dla poratowania zdrowia nauczyciela – dylematy prawne” Monitor Prawa Pracy 4/2013).

Ustalenia dotyczące celu i charakteru urlopu dla poratowania zdrowia zapadały już także niejednokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który przyjmował, że nazwa urlopu oraz regulacja art. 73 ust. 1 i 10 Karty Nauczyciela jednoznacznie wskazują na cel tej instytucji, jakim jest poprawa stanu zdrowia nauczyciela w następstwie przeprowadzenia leczenia zaleconego przez leczącego wnioskodawcę lekarza ubezpieczenia zdrowotnego (np. wyrok

SN z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt I PK 182/15, Legalis; uchwała SN z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt III PZP 1/12 i powołane tam wyroki, Legalis).

Urlop wypoczynkowy natomiast ukształtowany został jako świadczenie majątkowe pracodawcy, które udzielane jest pracownikowi w zamian za pracę wykonywaną w oznaczonym okresie, i polega na zwolnieniu pracownika z obowiązku wykonywania pracy w celu wypoczynku, przy jednoczesnym zapewnieniu mu za ten czas wynagrodzenia. Prawo do corocznego urlopu oznacza, że urlop przysługuje pracownikowi, co do zasady, w każdym roku kalendarzowym zatrudnienia.

W ocenie Sądu różnice pomiędzy celem urlopu dla poratowania zdrowia i urlopu wypoczynkowego są oczywiste, a celowość urlopu wypoczynkowego nigdy nie była związana ze zdrowiem, a z wypoczynkiem. Z tych względów tut. Sąd nie popiera stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w cytowanym już orzeczeniu z dnia 10 lutego 1988 r. (sygn. akt III PZP 4/88, Legalis).

W niniejszej sprawie zaktualizowała się niewątpliwie określona w orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie C-178/15 przesłanka warunkująca przyznanie nauczycielowi, który nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego ze względu na korzystanie z urlopu dla poratowania zdrowia, prawa do skorzystania z urlopu wypoczynkowego w późniejszym terminie. Przesłanką tą jest bowiem uznanie przez Sąd, iż cel urlopu dla poratowania zdrowia różni się od celu urlopu wypoczynkowego, a do takiej konstatacji doszedł tut. Sąd w stanie faktycznym niniejszej sprawy, w którym urlop dla poratowania zdrowia, z którego powód korzystał na przestrzeni lat 2015 – 2016 podyktowany był koniecznością leczenia dolegliwości kardiologicznych związanych z krążeniem. Z wyjaśnień powoda wynika, że pod koniec maja 2015 r. przeszedł zabieg koronografii, po którym od razu została przeprowadzona rehabilitacja. Choć w okresie urlopu dla poratowania zdrowia nie był hospitalizowany, nie przechodził też żadnych zabiegów, to jednak prowadził w domu ćwiczenia rehabilitacyjne, co miesiąc jeździł na konsultacje lekarskie, a co dwa miesiące na podstawowe badania lekarskie. Ponadto, w tym czasie ze względu na wymowę podjął terapie logopedyczną, w ramach której przebywał na dwunastodniowym turnusie logopedycznym. Uczestniczył też w comiesięcznych tzw. maratonach grupowych. Był zobowiązany do codziennych ćwiczeń logopedycznych. Nie można więc uznać, aby czas ten został przez niego spożytkowany na wypoczynek. Należy mieć na uwadze, że w celu skorzystania z urlopu dla poratowania zdrowia niezbędne jest uzyskanie stosownego orzeczenia lekarskiego. Trudno natomiast przyjąć, że jego stan zdrowia nie uzasadniał skorzystania z tego przywileju, skoro takie orzeczenie uzyskał.

Reasumując, Sąd mając na uwadze kolizję regulacji zawartych w Karcie Nauczyciela przed ich zmianą, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2018 r. z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 i zasadę stosowania w takim przypadku pierwszeństwa prawa unijnego, ustalił na podstawie art. 189 k.p.c., że powodowi przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego za 2016 r. w wymiarze 56 dni (wymiar urlopu nie był kwestionowany przez stronę pozwaną), **o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.**

Odnosząc się natomiast do ewentualnego alternatywnego roszczenia powoda o zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, to należy wskazać, że na chwilę orzekania w I instancji jest ono przedwczesne. Bezsporne jest wprawdzie, że strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę, jednak stosunek pracy nie uległ rozwiązaniu. Powód złożył bowiem wniosek o przeniesienie go w stan nieczynny. W takim przypadku, zgodnie z art. 22 ust. 5c Karty Nauczyciela, wypowiedzenie staje bezskuteczne, a stosunek pracy ulega wygaśnięciu z upływem sześciomiesięcznego okresu pozostawania w stanie nieczynnym. Poza tym należy mieć na uwadze, że w okolicznościach określonych w art. 20 ust. 7 i 8 Karty Nauczyciela, nauczyciel pozostający w stanie nieczynnym ma możliwość powrotu do pracy. Wówczas stosunek pracy nie wygasa wcale. Tym samym na obecną chwilę stosunek pracy pomiędzy stronami istnieje nadal. Natomiast zgodnie z art. 66 ust. 2 Karty Nauczyciela, nauczycielowi przysługuje ekwiwalent pieniężny za okres niewykorzystanego urlopu w razie jego niewykorzystania z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Zatem dopiero w momencie faktycznego rozwiązania stosunku pracy lub jego wygaśnięcia może materializować się prawo do ekwiwalentu pieniężnego.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) nakazał stronie pozwanej uiścić za rzecz Skarbu Państwa zwrot poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów sądowych w wysokości 344 zł, tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.